

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 2. Secunda propositioinis pars elucidatur, & ex communi doctrina confirmatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

fica, sed pro vero amore sumit, quamvis alias, physicè loquendo, amor accidens sit, iuxta quem etiam sensum, alius terminus huic similis, nempe, essentialis, sumi solet.

Iuxta hunc ergo sensum valde vsitata est hæc locutio. Sanctus namque Dionysius cap. 2. de diuinis nominibus, & ibidem D. Thomas lect. 4. virtutes substantificas appellat, D. etiam Bonauent. in soliloquijs cap. 4. vocat contemplationem, *Gaudium substantiale*, plures etiam alij, vt Suarez tom. 2. de Relig. lib. 2. cap. 6. & 8. veram deuotionem, substantialem appellant, Thaulerus quoque sermone 2. Dominicæ 18. post festum Sanctissimæ Trinitatis, amorem valdè perfectum, essentialem nominat, & in hunc modum plures aliæ locutiones frequenter reperiuntur, & in communi vsu loquendi vsurpantur.

Alia etiam de causa locutiones istæ, substantiales dici possunt, quamvis non in ipsa animæ substantia, sed in eius potentijs exerceantur, quia scilicet fiunt valdè intimè, & cum minori dependentia ab externis sensibus: quia ergo substantia, seu essentia rei est maximè intima in vnaquaque re, idè ad explicandam hanc intimitatem huiusmodi locutionum, independentiamque ab externis sensibus, meritò locutiones istæ substantiales dicuntur.

Accedit deniq; alia ratio, quia sc. huiusmodi locutiones, propter suam perfectionem, participant aliquando modum illum, quo substantijs immaterialibus Deus loquitur, necnon, & assimilantur magis visioni beatificæ, vt docet D. Thom. 2. 2. q. 174. art. 2. & Suarez tractat. de fide disp. 8. sect. 5. num. 6. cumque per visionem beatificam Dei substantia & essentia cognoscatur, idè ad perfectionem huiusmodi locutionum, quæ magis prædictæ visioni assimilantur, explicandam, terminus ille, substantialis locutio meritò eis applicatur. Vnde modum hunc loquendi approbauit citatus Magister Basilius Legionensis loco citato, & re vera iuxta prædictos sensus, qui latis vsitati sunt, maxime verò primus, non potest non approbari.

§. II.

Secunda propositionis pars elucidatur, & ex communi doctrina confirmatur.

QVO ad secundam verò partem, quæ asserit non oportere tunc animam laborare in exequenda re, quæ per talem locutionem significatur, eo quod ipse Deus tem illam in ipsa anima, & cum ipsa operatur.

Verissima est hæc propositio, constatque ex dictis circa infallibilem efficaciam, & operationem huiusmodi locutionum, hac enim stante certum est, quod sine villo labore animæ, accipiet ipsa effectum huiusmodi locutionum.

Per hoc autem quod excludatur labor, nequaquam excluditur operatio, vt constat ex dictis circa propositionem præcedentem à num. 14. & etiam ex ipsismet verbis Mystici nostri Doctoris, in hoc eodem loco siquidem asserit: *Habeat se cum resignatione & humilitate in illis, dando suum liberum assensum Deo &c.* Resignatio enim, humilitas, & liber consensus, operationes ipsius animæ manifestè exprimunt, & statim sub-

B.
Joannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

129

subiungit rationem, quare ipsa non debet laborare. Cum istis siquidem verbis substanti-
libus operatur Deus in illa & cum illa &c. Vbi cum illa. &c. cooperationem ipsius animæ
videnter ostendit.

Imò etiam tunc dari operationes meritorias docuit Mysticus noster Doctor loco
supra c. præcedenti citato num. 6. ex li. *Flamma amoris viua*, Cant. 1. vers. 2. necnon, &
in præfenti testimonio, dum liberum consensum admittit, libertate namque con-
cessa statim meritum subsequitur.

9. Vnde, generaliter loquendo, huiusmodi locutiones Dei ad animam non fieri
sine perceptione, & operatione vitali ipsius animæ, eo quod in quadam illuminatio-
ne, & inspiratione consistant, docent optime D. Gregor. lib. 28. Moral. c. 2. & sequen-
tibus. D. Bonauen. itinere 5. æternitatis dist. 2. D. Thomas 2. 2. quæst. 172. artic. 3. Cal-
siodorus in prologo super Psalmos cap. 1. Curiel controvertia vnica, super illud ad
Hebræos multifariam multisque modis, &c. art. 2. difficultate 3. num. 48. Antonius
Fernandez de visionibus præludio 1. & 3. Suarez lib. 2. de oratione cap. 12. num. 21.
vbi rem hanc bene explicat pluresque alij.

§. III.

*Elucidatur & confirmatur tertia propositio
pars.*

18. DEINDE quoad tertiam partem, quæ assertit tunc non oportere animam aliquid
agere, sed solū habere se cum resignatione, & humilitate præbendo suum libe-
rū consensum Deo, verissima est etiā hæc propositio, cuius sensus patet etiam ex di-
ctis eodem modo sicuti, & sensus præcedentis, siquidem nequaquam omnem animæ
operationem vult excludere, cum expressè in hoc eodem loco eam constituat, ut
modo perpendimus, & in alijs etiam locis in elucidatione præcedentis propositio-
nis citatis, eam etiam multoties statuat, sed solum vult excludere operationem pro-
prium in sensu, quem ex communi SS. Patrum & Theologorum Mysticorum do-
ctrina, & testimonijs, circa propositioem præcedentem explicuimus.

22. Vnde locutiones has in silentio ipsius animæ in sensu dicto fieri optime docuit
Venerabilis ille Antistes Bartholomæus à Martyribus in 2. parte compendij cap. 11.
inquiens: Nam dum vires anima silent, & à propria actione quiescunt, Deus ipse loquitur, & ipse
mentis vires pro libero disponit, & afficit, nobilissimum opus in ea peragens, &c. Quod etiam in-
dicare voluit Samuel 1. Reg. 3. n. 10. dicens ad Dominum: Loquere Domine quia auditus
seruus tuus Exprimiturque in illo Ecclesiast. 32. Audi tacens, & pro reuerentia accedes tibi bona
gratia, ut supra p. opol. 4. n. 41. explicuimus: & idem huiusmodi cessatio ab operatione
simul appellatur silentium, & clamor, seu clamor silentij, ut bene notauit citatus
Antonius Fernandez præludio illo 3. num. 1.

Ex quibus satis superque constat quantum distet, imò expressè aduertitur hæc
doctrina & locutio ab errore hæreticorum asserentium, nos absq; cooperatione nos-
tra iustificari: in quo tanquam in re manifestissimè ex dictis, tam circa hanc, quam
circa præcedentem propositioem demonstrata, amplius immorari non oportet.

§. IV.